

MAJOR TORSSON.

AF
WILHELM VON BRAUN.

(Forts. från förra numret).

Ensam i en vrå i den stora, rikt upplysta salen stod Sigurd och fäste oavvänt sina blickar på hertiginnan, som i sällskap med några af de förnämsta gästerna af båda könen satt sig ned vid ett mindre bord. Han syntes tankfull, talade föga och höll sina ögon mestadels sänkta, huru litigt hon än uppvaktades af talrika kavaljerer, som på henne slösade sina utsökta artigheter. Sigurds hjärta slog därvid af stolt och tillfredsställelse. "Det är på mig, hon tänker; det är jag, som klädde dessa ögons brännande solar i moln. O! hvad ville jag icke gifva för att en, en enda gång till få se dem glänsa mot mig!"

Sigurds önskan skulle snart gå i fullbordan, men genom en förskräcklig anledning; ty under det de talrika gästerna som bäst låto hertig Zagarolos läckra anrättningar smaka sig, inträdde plötsligen i salen en högre polistjänsteman och utropade: "Mitt herrskap! huset är omringadt och motstånd tjänar till intet. Regeringen har kommit en därtill, vidt utgrenad sammansvärjning på spären, hvars förnämsta deltagare och deltagarinnor här äro församlade. På nådig befällning häktar jag för högförräderi följande herrar och damer." — och härvid började polistjänstemannen att ur ett medhållande papper uppläsa en mängd namn, bland hvilka Sigurd, som under den rådande dödsstillheten oförmärkt närmast sig hertiginnan, till den yttersta fasa äfven hörde:

Virginia Zagarolo, gift hertiginnan Piombina. Vid det hertiginnan hörde sitt namn uttalas, märkte Sigurd, huru hon hastigt förde sin hand till barnen och i skydd af den broderade nadsduken drog någonting därur. En fläk af nadsduken föll för ögonblick undan, och med rysning såg han det gyllene fästet till en dolk.

Med ett par ljudlösa steg stod han nu bakom hennes stol och hviskade:

"En dolk i edra händer! Gud! hvad ämnar ni...?"

"Dö," var det enstafviga svaret, och nu fick Sigurd än en gång, som han nyss önskat sig, se in i dessa ögon. I stället för att vara tårade af sinnesskakningen i ett så förfärligt ögonblick, brunno de af en dyster eld, och han kunde i dem läsa ett därtill, ötygligt beslut.

"Förfärligt!" suckade Sigurd, "fängslar man äfven kvinnor här?"

"Ja, och piskar dem offentlig med ris. Men detta skall aldrig hända mig. Jag har befriaren i min hand."

Sigurd ryste, men fattade i det samma ett därtill beslut.

Hertiginnan satt rätt bakom en hög glasdörr, som ledde ut till parken. Denna dörr stod på glänt, och genom den samma spejade en soldat nyfiken in.

Polistjänstemannen hade ännu icke slutat uppläsandet af sin långa dödslista.

I likhet med sina båda valörer, engelsmännen, bar Sigurd ständigt ett par små terzeroler i fickan.

"Låt mig handla!" hviskade han till hertiginnan och i det han hastigt som blixten slog sin vänstra hand om hennes lif utsträckt han den högra och afsköt sin terzerol rätt invid soldatens öra. Soldaten föll utan att gifva det ringaste ljud ifrån sig, och öfver dennes döda kropp flog han nu, stark och vig som en ung tiger, med hertiginnan i sina armar ut i den mörka natten. Händelsen kom så oförmodadt, bestörtningen blef så allmän, att ingen icke ens förföljdes, förr än han vunnit ett betydligt försprång, och det hade ej heller varit någon lätt sak att upphimla den snabbe nordbon, som på Norrlands snöfalt kappats med renen och som ens i stället för att hindras af den lufva bordan just genom densamma tycktes hafva erhållit oförvärsliga krafter.

Hertig Zagarolos villa låg ej långt från hafstrand, och dit styrde forsynen den flyendes steg. En liten båt flöt lätt på det lugna vattnet. Att lösgöra och hoppa uti densamma var för Sigurd ett ögonblicks verk, och med några kraftiga årtag begaf han sig snart så långt från stranden att han, gynnad af en nyss upptäckt tång dimma, ej mer behöfde frukta för att upptäckas. Icke desto mindre fortsatte han sin rörelse ännu några minuter med yttersta försiktighet och under den djupaste tystnad, som äfven luktades af hertiginnan. Nu ändligen hvilade Sigurd på årnas och drog ett andetag, så djupt som han skilt sig vid en hel värld af bekymmer. Därefter sade han: "Min hertiginna! den första öfverhängande faran hafva vi lyckligt undslupit; men..."

"Den Gud, som så underbarligen sandt er till min räddning, skall ej heller öfvergifva oss nu," svarade hertiginnan med låg, men hördlig röst. "O, allt det rysliga, som jag på dessa de senaste minuterna af mitt lif erfarit förefaller mig nästan som en blodfull dröm. Endast ett steg klart för min själ, det, att hvad ni vågat för mig denna farsans natt ej kan afbörjas genom en hel befärd samsamhet och... och..."

"Utän att fullfölja meningen drog hertiginnan en djup suck och förde handen mekaniskt mot hjärtat."

Så uppskakadt Sigurds sinne än var efter faran och ansträngningarna, greps han dock nu af en sällfjätskänsla, som kom hvarje fiber hos honom att darra, och han var just färdig att säga några hänförelsens ord, då han tyckte sig förnämsta ljudet af häftiga årtag.

"Gud! man förföljer oss," hviskade han. "Endast dimman kan rädda oss; men tyst! tyst!"

som i graven; och lagg er ner i båten, ty eljest kunde er hvita dräkt förråda os."

Hertiginnan lydde tillsgälsen, och Sigurd lutade sig själf ned, under det han med ena åran sökte att efter ljudet styra båten undan den, som kom efter. Denna närmade sig allt hastigare, och Sigurd hörde tydligt, huru man talade, men på ett språk, som han icke förstod. Han stod just i begrepp att vända sig till hertiginnan, då hon närmade sin mun till hans öra och hviskade: "Det är nygrekiska de tala; jag tycker mig känna igen furst Mavrokordas röst, och i sådant fall äro vi räddade. Jag vill ännu en gång lyssna."

Efter några ögonblick sade hon åter: "Ja, det är bestämdt fursten, och nu minns jag, att han berättade mig, att han låtit ro sig från sitt skepp till min faders villa. Prisd vare Gud! Ro nu emot honom; ty han är den, som nu kan gifva oss det säkraste beskydd."

"Men om äfven han skulle vara fången?" invände Sigurd tvekan.

"Fångar tala icke så högt," var hertiginnans svar, hvars riktighet Sigurd ej kunde ifrågasätta. Han följde därför hennes uppmaning, och snart såg han ett mörkt föremål framskynt tydligt genom dimman.

"Furst Mavrokordas!" utropade han nu.

"Hvad? Hvem ropar mitt namn?"

"En vän. Men låt mig först veta, om ni är fri och om ni kan gifva ett par förtoljda personer beskydd," sade Sigurd på franska.

"Fri som det haf, på hvilket jag gungar, och alla förtoljda äro mina bröder," var furstens svar.

"Då, i Guds namn!" utropade Sigurd, och inom några ögonblick låg den lilla båten vid sidan af furstens slup; men fåfängt skulle det vara att söka beskrifva dennes förundran och glädje, då han igenkände den sköna hertiginnan jämte sin unga "rekrut", hvilken foran han allt ifrån det skakande uppträdet i salen ansett förlorad. Sedan han i några få ord erhöill en hastig förklaring, ropade han till sina sex rodare: "Hal ut, gossar! En piaster åt er hvar, men ron nu som det stode för lifvet."

Inom en timme var fursten om bord. Ankartågen kapades, och för en gynande vind, som blåste upp i morgonstunden, gick hans ståtliga skepp, kalladt Salamis, för fulla segel mot det ålskade, men blodhöljda hemlandet, som just nu kampade sin svåraste strid.

Och nu, begagnande en historiskrifvares rätt, vilja vi lämna vår hjelte på Salamis, icke i lugn, ty af lätt begripliga orsaker lär något sådant val icke komma att förnämna honom, men dock för närvarande befriad från alla andra faror, utom den — farligaste: kärlekens.

Hvad är det våga ålska?
Det är att kunna dö...

säger en af våra berömdaste författare (Almqvist). Denna tanke kan visserligen förefalla litet oklar, men kan icke rätt göra sig reda för den samma, men man liksom känner djupt i sitt hjärta, att den är sann.

Vi befinna oss åter på Trudvang en sommarfönstret ungefär ett år efter nyss beskrifna händelser. Ännu allt jämt oöfjd af åren, stod major Torsson vid foten af den pryddiga yttre trappan till sitt ståtliga hus, hvilket han låtit påbygga med ytterligare en våning, trots alla invändningar af korporal Tor, som "ömslött kunde begripa, hvad "sådant skulle tjäna till."

"Det får du se, om Gud så vill," var majorens enda svar, hvarvid han först log och sedan suckade. Tor fann det slutligen bäst att tåga, men han funderade emellertid starkt på, hvad han skulle få se, om Gud så ville.

Såsom det alltid hände, så snart han visade sig, befann sig majoren äfven omgiven af en tät skara af hundar, henvoglar och barn, af hvilka senare nära nog ett dusin tillkommit sedan vi första gången sågo honom påstås af den sorlande svärmen, som nu hunnit att blifva litet stadigare och redan lämnat rum för det yngre släkte, hvilket ingalunda gaf det förra efter i konsten att föra öfver. Endast Garmer utgjorde en skärande motsats till den ungdomliga liflighet runt omkring. Gammal och styfvent, låg han vid sin herres fötter, på hvilken han oavvänt fästade sitt trogna, halft slocknade öga, under det han allt då och då påsåde till någon alls för själfsväldig och närgående ung valp, som ville söka att ådraga sig majorens uppmärksamhet, något, som han ansåg ingifva i hans egna, honom genom lång och trogen tjänst tillerkända privilegier.

Bäst vår gamle major nu stod där, ömsom skamtande och bannande, kände han, huru hans hand fattades bakifrån och vidrördes af ett par varma, lena lappar. Utan att vända sig om, började han att treffa med sina väldiga fingrar tills dessa hunnit få fullt tag om en den smäraste midja och därefter förde eller nästan lyfte han till sig ett sylfverklätt väsen, med svarta glänsande lockar och dito ögon, som med ett uttryck af den innerligaste kärlek leende fastades på honom. Det var Gefion, redan nu i följd af sitt afrikanska faderne en fullt utbildad jungfru, churu hon ännu ej nått sitt femtonde år. Man kunde icke se något mildare, välvilligare, än hennes visserligen mörka, men välformade och friska ansikte; ingenting skönare, än hennes harmoniskt rundade former; ingenting behagigare, än den minsta af hennes rörelser. När hon gick, var gången så elastisk, att hon knapt syntes vidröra jorden, och när man nu därtill lägger, att öfver hela hennes väsende var liksom utbredt något tjuande, något samt jungfruligt, som icke låter sig beskrifva med ord, men blott kan kännas, så hoppas vi att hafva gjort ett någorlunda tydligt, om än ofull-

komligt utkast till bilden af den ålskliga varrelse, som nu befinner sig upplyftad i den hederlige majorens starka armar. Gefion var nämligen ännu alljämt gubbens förklarade ålsklings, och hennes innerliga vänlighet, hennes hjärtas outtömliga godhet, gjorde äfven, att ingen afundades henne detta företräde, så begärligt än hvar och en af Trudvangs inbyggare eftersträfvade att tilldraga sig den minsta blick af den afgudade majoren, hvars mildhet, liksom forsynens, äfven räckte till för alla.

Sedan majoren tryckt en smällande kyss på hvardera af den unga flickans fylliga, glänsande kinder, släppte han henne efter sin vana hand-löst ifrån sig, och vig och lätt som en gazell, stod hon åter smålönende på jorden midt ibland dufvorna, som tycktes hafva utvalt henne till sin skyddspatronessa; ty att de under rörelser af den lifligaste glädje följde henne överallt, så snart hon trädde utom dörren. En gammal snövit duft, som under detta uppträde setat helt lugn och filosofiskt utom slaget, lyfte nu sina vingar och slog ned på Gefions axel. Vid denna duftas åsyn förmodades flickans nyss så lifvade drag af ett sorgligt uttryck och hennes sköna svartglänsande ögon fylldes hastigt af tårar, som banade sig väg utför kinderna.

Majoren förstod genast hennes tysta smärta. Det var "Gersemé", Sigurds duft, som framkallat dessa tårar; och själf rörd vände han sig bort, i det han, kastande en blick uppåt byggnaden och till den nya våningen, halföfvet mumlade för sig själf: "Djävulen regerar den pojken! Och nu har han icke lätt hört af sig på år och dag på köpet! Och hon, det lilla väpet, som bryr sig om att sörja en sådan där slyngel! Och den satans duft, som alltid kommer med sina dumma pämmelser! Jag har lust att vräla nacken af det kanaliekraket! Djävulen regerar!"

Under det han så stod och brummade, tyckte han sig höra ett starkt och hastigt rullande af vagnshjul. I det samma kom äfven korporal Tor med andan ur halsen och rapporterade, att en stor tackvagn, förspänd med fyra hästar, syntes i början af allén.

"Tackvagn? Fyra hästar? Hvad tusan vill det säga?" utbrast majoren. "Fän och icke jag har så förnäm bekantskaper. Du måste visst hafva sett i syne."

"Nå, där kan då majoren se själf," svarade Tor kärft och pekade på den stora järngrunden, hvilken nu öppnades för den omtvistade vagnen, som rullade in på gården och stannade utanför trappan. Ur den samma hoppade genast tvänne rödhåriga män, med stora, hvita, flathattar, gula nankinsfrackar och hvita byxor, och nickade stelt åt majoren och Tor, under det deras medhållande folk eller resbetjant med hatten i hand frågade efter major Torsson.

"Han står här!" svarade den reslige gubben, som visserligen såg ganska farligt ut i sin gråspräckliga, hemväfda sommarrock. "Hvad vill man honom?"

"Dessa herrar äro tvänne engelsmän, lord Jeffrey och sir Campbell, som önska tala med herr majoren i en högst angelägen sak," svarade resbetjanten.

"Store Gud! Sigurds engelsmän!" stannade majoren blekinde och såg med spejande öga in i vagnen.

Den var tom.

"Kanske att den klipparen stannat efter och gömt sig någonstades bland buskarna för att icke öfverraska mig allt för häftigt. Bah! detta var onödigt, ty jag är ingen nervsjuk kruk; men för Gefions skull var det kanske ändå ej så öfvermått..."

Ondet det majoren, darrande af glädje, gjorde dessa tysta betraktelser, spejade äfven de båda engelsmännens blickar oroligt omkring. Det tycktes, som de också hade väntat att få se något angenämt; men då de sågo sig bedragna i denna väntan, vände sig den ene, lord Jeffrey, hastigt till majoren och sade ifrigt på sitt hemlands språk:

"Min herre! vi söka Sigurd, er fosterson, är han här?"

Vid denna fråga drog gubben förfärad ett par steg tillbaka, i det blodet häftigt strömmade till hans hjärta. Grymt gäckad i sin glada förväntan, blef han för några ögonblick mällos, men svarade därefter, då tolken ville förklara lordens fråga, på flytande engelska:

"Min vän, här behöfves ingen annan tolk, än den af min smärta. Gud i himmeln! hvar är mitt barn? Herre! ni måste ansvara mig för honom!" tillade han häftigt och gick emot lorden.

Denne svarade med värdighet:

"Lugna er, min herre, och var öfvertygad om, att er sorg icke kan vara större än vår. Ack, vi ålskade honom, ålskade honom högre än allt annat..."

"Högre än allt annat," upprepade sir Campbell, som nu äfven närmast sig.

"Jag ber herrarne förlåta en stackars sörjande gubbes upprusande hetta, som kommit honom att förgata gästfrihetens heliga lagar. Stigen in, stigen in, mina herrar, och gören med den äran att blifva mina gäster, mina kära, välkomna gäster..." sade majoren, i det han antog den ton af "värld", som han så väl visste använda, när det behöfdes.

"Därpå hafva vi äfven gjort oss beredda," svarade lord Jeffrey öppet. "Vi känna eder sedan länge på beskrifning, och hafva lärt att värdera er högt. Förenade genom ett gemensamt kärleksband, skola äfven vi, som jag hoppas, snart blifva vänner."

"Ja, vänner," intonerade sir Campbell.

Majoren förde nu sina gäster upp i den nybyggda våningen, som var på det praktfullaste möblerad, till och med så, att den kunde anstå en furste; och då han tyckte sig märka, att engelsmännen vid sitt inträde visade någon förundran öfver att finna att en sådan lyx så högt upp i norden, sade han suckande:

"Ack! detta var ämnadt som en öfverraskning åt honom; och det var här jag hade glädt mig åt att fira hans hedersdag. O, hvad fåfänglighet i alla mänskliga beräkningar!"

Utän att svara fattade engelsmännen hans händer och tryckte dem älskligt och hjärtligt. Därefter sågo de liksom bestörta på hvarandra. Detta undgick icke major Torssons falkblick, och den tanken, att Sigurd inlätit sig i någon annan kärleksförbindelse, kom honom för Gefions skull att gripas af den plägsammaste oro. Men han lade hand på sin nyfikenhet och sade med konstlad lugn:

"Orsaken till ert för mig så smickrande besök, mina herrar nämligen den att efterfråga Sigurd, lämnar mig åtminstone det glada hopp, att han ännu måhända är i lifvet. I det jag ber herrarne betrakta mitt hus som deras eget, tager jag mig nu den friheten att aflägsna mig, men det torde vara öfverflödigt att tillägga, det jag, när herrarne så befalla, med tacksamhet vill åhöra hvad herrarne kunna meddela mig angående eder och min skyddslingens öden."

Just som majoren med en lätt buggning stod i begrepp att gå, hviskade Campbell i lord Jeffreys öra: "Punch!"

"Rätt! punch!" hviskade denne tillbaka. Därefter vände han sig obehärdigt till majoren och sade med det orubbliga allvar, som var honom så eget: "Vi äro stora ålskare af den svenska punschen, och Sigurd berättade oss ofta, att ni, herr major, lärt vara en mästare uti att brygga sådan. Få vi därför anhålla om en liten bål; ty vid den samma går det lättare att tala. Ni ser, att vi tagit er på orden och genast gjort oss hemmastadda."

Torssons öga glänste vid dessa lordens ord. Han förstod nog, att engelsmännen, som det annars kunde tyckas, framförliga begäran hade en öm, en grannliga bevekelsegrund. Han skyndade sig därför att tacka för deras uppmärksamhet och lofvade att göra sitt bästa till den svenska punschens heder, hvarefter han försvann.

"En förtärlig man!" utropade lord Jeffrey och såg efter honom.

"En förtärlig man!" upprepade Campbell, "och jag begriper icke, huru Sigurd kunde hafva hjärta att lämna honom."

"Liksom oss," sade lord Jeffrey.

"Nå, detta var en annan sak," svarade sir Campbell, medlände.

"Troligen hade han också återvänt hit, om ej vi mellankommit och rusat af med honom i vår obetänksamhet till Italien. Ja, i det stora hela är allt sammansvett fel," tillade lorden, som ingalunda ville stå efter sir Campbell, då det gällde att försvara vår hjetles handlingssätt. "Ja, ty värt! nog är det värt fel," instämde Campbell, "men till hans död äro vi dock oskyldiga."

"God dam! hvem kan också säga, att han är död?"

"Ack, vi hörde ju det af både turkar och greker."

"Jag gifver turkar och greker djävulen! Ingen kunde dock lämna ett enda säkert bevis," utropade lorden och begynte nu att låta klada om sig af sin inträdande kammarjånare.

Då major Torsson nedkom i sin kammar, fann han därifrån sig gamle Tor och Nanna, hvilka yoro sosselsatta omkring Gefion, som med stränder ögon och händerna tryckta mot bröstet satt lik en liflös bild i soffan, utan att gifva det ringaste ljud ifrån sig. Vid majorens utrop: Sigurds engelsmän! hade äfven hon blifvit betagen af den utsägligaste glädje, men då hon plötsligen såg sitt hopp att få återse den så käre barndomsvännen sviket, drog hennes hjärta sig krampaktigt tillsammans, och hon stappade in med svigtande knän i den förkrossande öfvertygelsen, att engelsmännen endast kommit för att förkunna hans död, hvilket hon slöt om ej af deras ord, dock så mycket säkrare af deras sorgsna utseende. Oskuldsfull och blyg, som hon var, hade hon alltid omsorgsfullt sökt att dölja den brinnande, tidiga passion, hon fattat för Sigurd; en passion, som endast kan förklaras af det glödande afrikanska blod, som flöt i hennes ådror. Hon inbillade sig, att hennes hjärtas lufva hemlighet var öfverstädd af hennes ömghing, och att man skref hennes varma deltagande för Sigurd endast på barndomsvännskapens rakning. Liksom Viola hos Shakespeare, nämde

Hon aldrig

Det ordet kärlek, men låt tystnaden, lik masken i en rosenknopp, sig mätta, af hennes purpurkind. I dödsblekt vemod hon satt, lik tålåmvet, på en graf, och log mot sorgen.

Först nu hade hon dukat under för sorgens öfvermått och låtit tystnaden blifva valtaligare, än ord kunde vara det.

Majoren, som på första blicken förstod hvad som föregick inom henne, skakade sorgligt på hufvudet, fattade henne därefter ömt i sina armar och hviskade: "Gråt, mitt barn, gråt af glädje; ty Sigurd lever!"

"Han lever?" utropade Gefion och drog ett djupt andetag, hvarefter en flod af tårar störde ut ur hennes himmelska ögon. "Han lever! Men farfar," hviskade hon därefter, "du bedrager mig väl icke; detta vore synd, ty jag känner nu, att jag så lätt kunde dö, om... om..."

"Du skall väl så fan heller, din lilla toka!" afbröt henne gubben.

"Men han är ju icke här, och om jag icke förstod orätt, så frågade ju engelsmännen dig efter honom."

(Forts)

SVENSK-AMERIKANSKA

Hönsboken

Handledning i skötsel af Höns, Ankor, Gåsar, Kalkoner, Pärthöns etc. Utarbetad efter senaste och tillförlitliga amerikanska metoder. Med 73 illustrationer.

INNEHÅLL. 1. Höns. 2. Hönsens uppfödning och skötsel. 3. Hönsens näring. 4. Hönsens sjukdomar. 5. Hönsens värde. 6. Hönsens skötsel. 7. Hönsens värde. 8. Hönsens skötsel. 9. Hönsens värde. 10. Hönsens skötsel. 11. Hönsens värde. 12. Hönsens skötsel. 13. Hönsens värde. 14. Hönsens skötsel. 15. Hönsens värde. 16. Hönsens skötsel. 17. Hönsens värde. 18. Hönsens skötsel. 19. Hönsens värde. 20. Hönsens skötsel. 21. Hönsens värde. 22. Hönsens skötsel. 23. Hönsens värde. 24. Hönsens skötsel. 25. Hönsens värde. 26. Hönsens skötsel. 27. Hönsens värde. 28. Hönsens skötsel. 29. Hönsens värde. 30. Hönsens skötsel. 31. Hönsens värde. 32. Hönsens skötsel. 33. Hönsens värde. 34. Hönsens skötsel. 35. Hönsens värde. 36. Hönsens skötsel. 37. Hönsens värde. 38. Hönsens skötsel. 39. Hönsens värde. 40. Hönsens skötsel. 41. Hönsens värde. 42. Hönsens skötsel. 43. Hönsens värde. 44. Hönsens skötsel. 45. Hönsens värde. 46. Hönsens skötsel. 47. Hönsens värde. 48. Hönsens skötsel. 49. Hönsens värde. 50. Hönsens skötsel. 51. Hönsens värde. 52. Hönsens skötsel. 53. Hönsens värde. 54. Hönsens skötsel. 55. Hönsens värde. 56. Hönsens skötsel. 57. Hönsens värde. 58. Hönsens skötsel. 59. Hönsens värde. 60. Hönsens skötsel. 61. Hönsens värde. 62. Hönsens skötsel. 63. Hönsens värde. 64. Hönsens skötsel. 65. Hönsens värde. 66. Hönsens skötsel. 67. Hönsens värde. 68. Hönsens skötsel. 69. Hönsens värde. 70. Hönsens skötsel. 71. Hönsens värde. 72. Hönsens skötsel. 73. Hönsens värde. 74. Hönsens skötsel. 75. Hönsens värde. 76. Hönsens skötsel. 77. Hönsens värde. 78. Hönsens skötsel. 79. Hönsens värde. 80. Hönsens skötsel. 81. Hönsens värde. 82. Hönsens skötsel. 83. Hönsens värde. 84. Hönsens skötsel. 85. Hönsens värde. 86. Hönsens skötsel. 87. Hönsens värde. 88. Hönsens skötsel. 89. Hönsens värde. 90. Hönsens skötsel. 91. Hönsens värde. 92. Hönsens skötsel. 93. Hönsens värde. 94. Hönsens skötsel. 95. Hönsens värde. 96. Hönsens skötsel. 97. Hönsens värde. 98. Hönsens skötsel. 99. Hönsens värde. 100. Hönsens skötsel. 101. Hönsens värde. 102. Hönsens skötsel. 103. Hönsens värde. 104. Hönsens skötsel. 105. Hönsens värde. 106. Hönsens skötsel. 107. Hönsens värde. 108. Hönsens skötsel. 109. Hönsens värde. 110. Hönsens skötsel. 111. Hönsens värde. 112. Hönsens skötsel. 113. Hönsens värde. 114. Hönsens skötsel. 115. Hönsens värde. 116. Hönsens skötsel. 117. Hönsens värde. 118. Hönsens skötsel. 119. Hönsens värde. 120. Hönsens skötsel. 121. Hönsens värde. 122. Hönsens skötsel. 123. Hönsens värde. 124. Hönsens skötsel. 125. Hönsens värde. 126. Hönsens skötsel. 127. Hönsens värde. 128. Hönsens skötsel. 129. Hönsens värde. 130. Hönsens skötsel. 131. Hönsens värde. 132. Hönsens skötsel. 133. Hönsens värde. 134. Hönsens skötsel. 135. Hönsens värde. 136. Hönsens skötsel. 137. Hönsens värde. 138. Hönsens skötsel. 139. Hönsens värde. 140. Hönsens skötsel. 141. Hönsens värde. 142. Hönsens skötsel. 143. Hönsens värde. 144. Hönsens skötsel. 145. Hönsens värde. 146. Hönsens skötsel. 147. Hönsens värde. 148. Hönsens skötsel. 149. Hönsens värde. 150. Hönsens skötsel. 151. Hönsens värde. 152. Hönsens skötsel. 153. Hönsens värde. 154. Hönsens skötsel. 155. Hönsens värde. 156. Hönsens skötsel. 157. Hönsens värde. 158. Hönsens skötsel. 159. Hönsens värde. 160. Hönsens skötsel. 161. Hönsens värde. 162. Hönsens skötsel. 163. Hönsens värde. 164. Hönsens skötsel. 165. Hönsens värde. 166. Hönsens skötsel. 167. Hönsens värde. 168. Hönsens skötsel. 169. Hönsens värde. 170. Hönsens skötsel. 171. Hönsens värde. 172. Hönsens skötsel. 173. Hönsens värde. 174. Hönsens skötsel. 175. Hönsens värde. 176. Hönsens skötsel. 177. Hönsens värde. 178. Hönsens skötsel. 179. Hönsens värde. 180. Hönsens skötsel. 181. Hönsens värde. 182. Hönsens skötsel. 183. Hönsens värde. 184. Hönsens skötsel. 185. Hönsens värde. 186. Hönsens skötsel. 187. Hönsens värde. 188. Hönsens skötsel. 189. Hönsens värde. 190. Hönsens skötsel. 191. Hönsens värde. 192. Hönsens skötsel. 193. Hönsens värde. 194. Hönsens skötsel. 195. Hönsens värde. 196. Hönsens skötsel. 197. Hönsens värde. 198. Hönsens skötsel. 199. Hönsens värde. 200. Hönsens skötsel. 201. Hönsens värde. 202. Hönsens skötsel. 203. Hönsens värde. 204. Hönsens skötsel. 205. Hönsens värde. 206. Hönsens skötsel. 207. Hönsens värde. 208. Hönsens skötsel. 209. Hönsens värde. 210. Hönsens skötsel. 211. Hönsens värde. 212. Hönsens skötsel. 213. Hönsens värde. 214. Hönsens skötsel. 215. Hönsens värde. 216. Hönsens skötsel. 217. Hönsens värde. 218. Hönsens skötsel. 219. Hönsens värde. 220. Hönsens skötsel. 221. Hönsens värde. 222. Hönsens skötsel. 223. Hönsens värde. 224. Hönsens skötsel. 225. Hönsens värde. 226. Hönsens skötsel. 227. Hönsens värde. 228. Hönsens skötsel. 229. Hönsens värde. 230. Hönsens skötsel. 231. Hönsens värde. 232. Hönsens skötsel. 233. Hönsens värde. 234. Hönsens skötsel. 235. Hönsens värde. 236. Hönsens skötsel. 237. Hönsens värde. 238. Hönsens skötsel. 239. Hönsens värde. 240. Hönsens skötsel. 241. Hönsens värde. 242. Hönsens skötsel. 243. Hönsens värde. 244. Hönsens skötsel. 245. Hönsens värde. 246. Hönsens skötsel. 247. Hönsens värde. 248. Hönsens skötsel. 249. Hönsens värde. 250. Hönsens skötsel. 251. Hönsens värde. 252. Hönsens skötsel. 253. Hönsens värde. 254. Hönsens skötsel. 255. Hönsens värde. 256.